

BiblioMAGAZIN

Buletinul informativ al ANBPR

Anul III, Nr. 2(7), Iunie 2011

DIN SUMAR:

EDITORIAL	1
BREAKING NEWS	2
LECȚII ÎNVĂȚATE	3
ȘTIRI DIN FILIALE & VARIA	14
DIN EXPERIENȚA MEMBRILOR	15
DEZBATERI ȘI ÎNTRUNIRI PROFESIONALE	15
GRANTUL 2010 - PAS CU PAS	16

Editorial

Parlamentul European din Strasbourg - retorică și persuasiune

Daniel Nazare,
Membru ANBPR

În plin război rece, două produse strategice pentru armamentul de la mijloc de secol XX, cărbunele și oțelul, au unit mai multe state europene. Orașul francez Strasbourg a fost locul unde a fost anunțată crearea Uniunii Europene, în care din 2007 s-a integrat și România. Prezența mea în acest oraș, alături de alți colegi bibliotecari, o datorez asociației noastre profesionale, iar dorința de a vedea un asemenea loc a fost una puternică. Prin contrast, deși am avut numeroase oportunități, în ultima clipă am renunțat să vizitez Parlamentul României.

Am convingerea că încă este un loc al formelor fără fond, un loc în care, măcar din când în când, se mai și doarme, iar visul meu era să vizitez parlamentul britanic, unde opoziția și puterea se privesc față în față sau cel american, unde în comisii mesele de lucru sunt doldora de dosare, iar în plus există și biblioteca congresului, în prezent cea mai mare de pe planetă.

Am avut norocul să apreciez frumusețea clădirilor parlamentelor maghiar, francez și austriac, să constat că la cel din Cehia fiecare deputat vine cu mașina personală, că la cel grec se produce o spectaculoasă schimbare a gărzii, iar la cel italian aleșii au o apetență deosebită pentru plimbările

pe străzi. Primul parlament în care am și intrat, însă, în 8 iunie 2011, este cel european.

Intervențiile parlamentarilor europeni mi s-au părut argumentate, pertinente, cu apel la retorică și persuasiune, semn ca mai toți au trecut și pe la biblioteci. L-am perceput ca pe un loc al elitelor politice, al normalității, al timpului ce nu are răbdare, iar seriozitatea este cuvântul de ordine. Nu întâmplător amatorii de discursuri lungi, sforăitoare și pe lângă subiect, preferă frumusețile orașului, iar cei săraci cu duhul prelungite sesiuni de shopping.

Mai multe gânduri despre vizita la Strasbourg veți găsi în paginile acestui buletin.

Asociația Națională a Bibliotecarilor și Bibliotecilor Publice din România
www.anbpr.org.ro

Program de dezvoltare organizațională cu impact național

Sustenabilitate prin proiectele autohtone

În anul 2010, ANBPR a realizat proiecte de dezvoltare profesională și de susținere a activității profesionale în bibliotecile publice din România.

Dezvoltarea organizației - un proces strategic

Activitatea noastră este orientată, în primul rând, pe dezvoltarea profesională a membrilor și pe susținerea activității profesionale în bibliotecile publice din România.

Asociația Națională a Bibliotecarilor și Bibliotecilor Publice din România

Cea mai mare organizație profesională a bibliotecarilor din bibliotecile publice

- ▶ Filiale cu acoperire națională
- ▶ Peste 3300 de membri activi
- ▶ 20 de ani de activitate în interesul profesiei de bibliotecar

Breaking news

O conferință: bibliotecarii și voluntariatul

Conferința de primăvară a ANBPR de la Baia Mare a fost centrată pe tema voluntariatului în bibliotecile publice. Voluntariat în România?! Și mai ales în biblioteci – păi nu sunt bibliotecarii cei mai activi „voluntari”, vorba lui Paul Baran, directorul Biblionet?! Mai avem nevoie noi de voluntari, oare comunitățile deservite sunt interesate de implicare activă în susținerea proiectelor bibliotecilor?

Da, da, da – toate exemplele și proiectele prezentate au demonstrat cu prisosință că se poate și la noi, că voluntariatul nu este doar o vorbă de dânsii inventată! Delegați ai bibliotecilor județene din Cluj, Brașov, Sibiu, Sălaj, Suceava, Buzău, Bacău, Dâmbovița, Galați, Brăila, Maramureș și lista poate continua (am descoperit astfel o adevărată vocație a parteneriatului cu organizațiile non-guvernamentale la mulți dintre colegii noștri) ne-au încântat cu rezultatele deosebite ale muncii susținute și de activitatea voluntarilor, majoritatea lor covârșitoare fiind tineri! Să mai spună cineva că tinerii noștri nu se implică, că n-am avea deci un viitor mai bun și datorită acestor oameni deosebiți!

Au fost zile pline de substanță, am aflat cu bucurie o bibliotecă județeană, cea gazdă, implicată fundamental în viața comunității locale prin multitudinea serviciilor oferite atât la modernul sediu

Invitații de onoare – în prezidiul Conferinței ANBPR

central, cât și prin cele 11(!) filiale din municipiul Baia Mare, ca să nu mai vorbim de bibliotecile deschise în străinătate pentru a veni în sprijinul membrilor comunităților românești, din Moldova și Ucraina până tocmai în Scoția ori Canada!

Am mai aflat cu bucurie și surprindere oarecum de parteneriatele încheiate de Asociația noastră cu

Asociația Comunelor din România, cu cea a orașelor și municipiilor și cu cea a Consiliilor Județene. De ce era nevoie de acestea e lesne de înțeles, mai ales pentru noi, cei care am avut de-a lungul timpului probleme „speciale” de relaționare și comunicare cu aceia care ar fi trebuit să ne sprijine și nu să ne trateze ca pe niște copii nedoriți! Avem speranța ca de acum încolo să se schimbe ceva și în această direcție, factorul politico-administrativ odată maturizat trebuind să înțeleagă că instituțiile de cultură subordonate nu le sunt date în grijă doar ca să aibă de cine să-și bată joc când le vine lor la socoteală, ci pentru a duce mai departe o tradiție și o civilizație a culturii scrise în beneficiul evident al oamenilor pe care ar trebui să-i reprezinte!

Și în acest sens Biblioteca Județeană „Petre Dulfu” ne este un exemplu și recunoaștem că nu ne va fi ușor în încercarea de a ajunge și noi acolo unde se situează colegii noștri maramureșeni acum: în vârful piramidei cultural-informaționale a biblioteconomiei românești. Îi felicităm din toată inima!

Ștefan Pleșoianu

**Bibliotecar metodist –
Biblioteca Jud. Constanța**

Participanții la Conferință – în timpul prezentărilor în plen

■ Lecții învățate

Civism și civilizație. Lecția europeană

Ca urmare a obținerii de către ANBPR a unei finanțări din partea Parlamentului European, Unitatea Vizite și Seminarii, 40 de bibliotecari români, membri ai Asociației, au beneficiat, pe baza unui concurs de proiecte, de o vizită subvenționată la Parlamentul European din Strasbourg.

Cu acest prilej, grupul de bibliotecari, actuali și viitori multiplicatori de opinie europeană, a putut lua parte la o conferință de informare privind activitatea și rolul Parlamentului European și a putut asista la o sesiune în plen de la tribuna pentru public.

Despre agenda acestei vizite documentare, despre modul de organizare, precum și despre obiectivele și impactul acestei experiențe asupra participanților, puteți afla mai multe din materialele următoare.

Mă fascinează visul pus pe hârtie de către arhitecți, îmi plac șantierele, mă interesează materialele de construcție, utilajele și tot ce rămâne bun și împlinit la sfârșitul lucrărilor.

Drumurile

Luni 6 iunie 2011, puțin înainte de ora 6 ne întâlnim în parcare din fața fostului restaurant Cina. Noi cei din București și colegii pentru care acesta a fost punctul convenabil (Suceava, Bacău, Neamț, Galați, Brăila, Buzău, Constanța).

Am timp să mă uit puțin la platoul, acum încă, gol, cuprins între Palatul Regal, devenit Muzeul Național de Artă al României, Hotelul Hilton, fost Athenee Palace, Ateneul Român și, probabil, nu întâmplător, clădirea Boema, cu intrarea studenților, a Bibliotecii Centrale Universitare Carol I București. Îmi place locul, este încărcat de amintiri, în copilărie veneam cu părinții, probabil la muzeu, nu îmi amintesc decât Cloșca cu puii de aur, parte a tezaurului expusă în holul de intrare al Palatului, mai târziu treceam cu oarecare teamă prin fața CC-ului, apoi, studentă, veneam la Bibliotecă, la Ateneu la vreun concert sau la alt eveniment și poate, o dată, la faimosul, pe atunci, restaurant, Cina. Da, îmi place ce văd, e și o zi frumoasă! Nu vreau să trec de anii 70. Vorbesc în fugă cu câței comunitari prezenți în parcare și urc în autocarul gata de plecare spre Europa, la Strasbourg, în vizită la Parlamentul European.

Trecem rapid prin București și pornim spre Pitești. Drumul este relativ bun (eu nu sunt șofer deci, toate aprecierile de aici înainte în privința drumurilor, vor fi subiective, de amator). Mergem bine pe autostrada spre Pitești, adunăm colegele ce ne așteptau și pornim spre Sibiu, pe un drum frumos, pe valea Oltului. Mă uit cu drag la peisajele familiare, am din nou un gând de admirație pentru mintea inginerilor români care au tăiat drumuri în stâncă, au ridicat poduri, au adunat apele în lacuri.

Spre Sibiu parcurgem un alt drum minunat, centura orașului, care ne scutește de trecerea prin mijlocul urbei,

“recuperăm” însă la Sebeș, unde depășim cu greu numeroasele stopuri, dar ne îmbogățim cu alți colegi dragi.

Văd de departe cetatea Devei și cred că noi toți ne simțim bogați cu aceste locuri care ne dau identitate. Drumul însă este de mult în lucru. Se merge rău.

Aradul înseamnă întregirea grupului, ieșirea din țară, controlul vamal la români, controlul vamal la unguri. Marchez momentul pentru că de acum nu vom mai vedea vameși, iar uneori nu observăm că trecem granițe (Austria, Germania, Franța).

Pe drumuri europene

O vreme peisajul este asemănător celui de la noi, drumurile, casele, la fel, câmpurile însă devin mai ordonate, gospodăriile mai îngrijite, iar, pe marginea șoselei, nu văd panouri publicitare, ci din loc în loc, niște "garduri protectoare". Nu înțeleg ce rol au, sunt din lemn, din tablă? Aflu că sunt panouri împotriva zgomotului. Locuitorii sunt protejați de zgomotul șoselei. Sunt impresionată, apoi sunt chiar tulburată de grija pentru oamenii locului, dar nici noi, călătorii, nu suntem uitați, acolo unde casele, peisajele sunt deosebite sau când trebuie înlăturată monotonia, panourile sunt transparente sau sub forma unor ferestre de casă, ba unele au imprimate păsări în zbor. Suburbiile orașelor sunt și ele ocrotite la fel.

Drumurile, cu câte 4 benzi pe sens, întreținute perfect, cu un sistem de semnalare pe care îl înțelege orice călător, cu pasarele, poduri și ieșiri spectaculoase (pentru mine) se bucură de o civilizație proprie, nu se aud claxoane, nu se șicanează participanții la trafic, în momentele de vârf sau în punctele de lucru, se stă la rând, apoi fluxul se reface miraculos. Pe marginea drumului, poți admira în fugă, terenuri parcă mereu proaspăt cosite, lanuri parcă nivelate cu foarfeca, culturi de sparanghel și solarii,

nuci bătrâni sau plopi proaspăt sădiți și ocrotiți de gărdulețe, siluetele alb-argintii cu aripi grațioase ale morilor eoliene și multe... șantiere de întreținere sau refacere a șoselei.

Șantierele, un alt lucru spectaculos! Materiale de construcție în perfectă ordine, unelte de dimensiuni mici, ușor de manevrat, resturi adunate în saci imenși pentru a fi duși la reciclarea materialelor și... un secret al lor: omul și unealta (nimeni nu se află fără treabă pe șantier, nu este nimeni în plus, privind, socotind; fiecare pare că știe de la început ce are de făcut), iar în urma lor rămâne un lucru împlinit. Straturile de pământ, pietriș, bitum și altele sunt perfect întinse, unghiurile laturilor mărginașe, egale, iar terenul bine stabilizat și netezit. Totul are același ritm și disciplină, ziua, noaptea, pe ploaie sau pe vreme bună.

Locurile

Nu am să vorbesc despre orașele importante prin care am trecut și din care am văzut crâmpie de viață (de acum și de odinioară), o vor face alți colegi.

Am să amintesc câte ceva remarcat tot din fuga autocarului. Încă mă încântă echilibrul gospodăriilor plasate în peisajul drumului. Linii clare,

unghiuri drepte, dimensiuni decente, nimic lăsat la voia întâmplării. Case familiale, și nu cu încăperi fără număr, în culori pastelate, foarte deschise, curți ordonate, fără garduri sau cel mult cu garduri verzi, din plante. Nu văd grădini sofisticate, cu cascade de flori și mobilier din lemn contorsionat, ci o natură iubită, respectată și păstrată curată. Aceeași notă de firesc, de măsură și armonie cu natura o observ chiar și în faimoasele stațiuni austriece. Singurele "excese" sunt acelea din promovarea simbolurilor, a identității naționale, a bunei cuviințe și a amabilității desăvârșite.

Cu siguranță cineva va prezenta și mica localitate, Neuf-Brisach, în care am fost cazați pe teritoriul Franței, la 70 de km de Strasbourg. Voi pomeni doar câteva lucruri ce țin de spiritul comunitar. Orașelul face parte din comunitatea Orașelor Î nflorite, clasificat ca atare de către Comitetul Național al Orașelor Î nflorite. Se desfășoară pe cele patru laturi ale unei piațete centrale care, în zilele săptămânii este parcare, loc de plimbare și parc înecat de mirosul teilor (în acest început de iunie) și piață sâmbăta și duminica. Fostă cetate fortificată, așezarea își păstrează vie istoria și spiritualitatea (există un muzeu de istorie locală bine organizat) prin restaurarea și perfectă întreținere a zidurilor de apărare, prin omagierea personalităților locale sau care și-au adus contribuția la dezvoltarea comunității, prin ușile a trei biserici deschise permanent, prin școala și grădinița locale.

Impresionant: Primăria este o clădire veche, renovată în spiritul tradiției arhitecturii alsaciene, micile prăvălii sau localuri nu se tem să lase afară, peste noapte, mobilier sau plante ornamentale, pe o poartă din centru găsești anunțuri cu diverse persoane calificate ca personal medical, cu date de contact pentru primul ajutor, pe un stâlp, un localnic anunță că oferă punți deținătorilor de animale de companie pentru păstrarea curățeniei orașului. Totul ține de spiritul comunitar, de civilizația străzii, dă pace și armonie locului.

Remarc un fel de complicitate frumoasă între localnici, brutari, vânzători diverși. Văd în zori, vânzătoarea de la patiseria din centru, chemându-i pe cei de la mașina de gunoi și oferindu-le pateuri pentru micul dejun, un bătrânel, grăbit la venire, nu mai contenește să "schimbe informații" cu brutarul care îi pregătise deja baghetele preferate. La Centrul de informare turistică, o doamnă ne primește cu o politețe impecabilă, ne prezintă fără

Strasbourg - oameni și locuri

să ne sufoce, cu grație și zâmbet, zona și produsele specifice.

Ne facem noi prieteni! Ne întrebă despre România, despre ce facem în ținutul lor și ne spun despre podgoriile și vinurile fără pereche ale Alsaciei.

Oamenii

I-am lăsat la urmă fiindcă am văzut puțini oameni (ai locului), erau la lucru, desigur.

Dar v-am vorbit despre ce se vede, ce oferă celorlalți, lumii, ce rămâne bun și curat în urma lor.

În câmp am văzut doi oameni, ocupați cu vitele.

În orașele mari i-am văzut la servicii (conducând mașini, trăsură, ținând slujba în biserică, vânzând de toate, ocrotind și valorificând colecții de bibliotecă, de muzeu, îndrumând grupuri prin Parlamentul Europei și lucrând acolo, ca parlamentari), la plimbare sau relaxare în grădini de poveste, ieșind sau intrând la școală, la grădiniță, împovărați de cumpărături, dar niciodată cu figuri încrâncenate, ci mereu încercând să-l cruțe sau să nu-l deranjeze prea mult pe celălalt.

Despre oamenii orașelor mici am vorbit. Nu mai am de adăugat decât ceva despre dorința sau datoria lor de a păstra, de a se simți bine cu ceea ce au, de a-și asuma efortul permanent pentru ca identitatea lor să rămână perenă, pentru ca istoria locului și a neamului, să meargă înainte. Sunt mândri de ceea ce au moștenit, fac mult pentru a păstra în condiții bune moștenirea și doresc ca și alții să prețuiască și să se bucure de ceea ce le-au dăruit strămoșii și natura.

Silvia Nestorescu

Strasbourg - un loc al elitelor politice și al normalității

În sala de plen pe canalul 22 al căștilor cu traducere simultană se auzea și limba română, una dintre cele 23 de limbi oficiale ale Uniunii, iar toți cei înscriși la cuvânt se rezumau doar într-un singur minut să exprime un punct de vedere. Un contrast evident cu parlamentul bucureștean, cu aleși moțând pe fotolii din piele de Cordoba. Intervențiile parlamentarilor europeni mi s-au părut argumentate, pertinente, cu apel la retorică și persuasiune, semn ca mai toți au trecut și pe la bibliotecă. L-am perceput ca pe un loc al elitelor politice, al normalității, al timpului ce nu are răbdare, iar seriozitatea este cuvântul de ordine. Nu întâmplător amatorii de discursuri lungi, sforăitoare și pe lângă subiect, prefera frumusețile orașului, iar cei săraci cu duhul prelungite sesiuni de shopping.

Din 1 decembrie 2009, după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, puterile Parlamentului Europei au sporit. În parlament sunt reprezentanți cetățenii Uniunii Europene, iar în Consiliul Uniunii Europene statele, prin guvernele lor. Cele două instituții au o poziție de egalitate, iar prin codeciziile pe care le iau se aseamănă legislativului american bicameral. Ambele își au sediul la Strasbourg, iar parlamentul european are drept de veto.

Împreună cu Comisia Europeană, ce are drept de inițiativă legislativă, parlamentul și consiliul alcătuiesc un triumf al puterilor. Comisia Europeană, un adevărat guvern al comisarilor ce nu mai reprezintă țările din care provin, a fost dorită mai degrabă de federaliști, în

Clădirea Parlamentului European din Strasbourg

timp ce suveraniștii au exprimat mai degrabă poziții eurosceptice.

Centrul de greutate al deciziilor este în capitala Belgiei, unde există o dublură a sălii de plen din Franța, cu mobilier de culoare maro. Acolo există și birouri pentru parlamentari și, fapt foarte important, se desfășoară activitatea din comisii. Însă orașul francez Strasbourg, cu nuanța de gri a mobilierului din sala de plen, rămâne un simbol și un for al dezbaterilor, chiar dacă acaparează mai rar ecranul

televiziunilor. Din păcate, lipsește o Constituție clară și scurtă, pe înțelesul tuturor și care să suplinească tehnicitatea tratatului de la Lisabona. Parlamentul european are birouri de informare în fiecare țară membră, însă cel românesc are o prezență discretă. O colaborare cu bibliotecile ar fi de dorit, mai ales că unele din ele au deschise centre de informare europeană de mai bine de un deceniu.

Daniel Nazare

Biblioteca Națională a Ungariei - o istorie fascinantă

Grupul de bibliotecari multiplicatori de opinie europeană al ANBPR, a vizitat Parlamentul European în perioada 6-10 iunie 2011. Vizita face parte din amplul proiect de diseminare a informațiilor europene prin bibliotecile publice. La întoarcere, bibliotecarii au avut prilejul de a face o incursiune în istoria și cultura Budapestei, vizitând Biblioteca Națională a Ungariei.

Fascinați de exteriorul clădirii în care funcționează biblioteca, de vechi castel nobiliar, nici nu bănuiam ce comori ascunse stau să fie descoperite noilor vizitatori. Astfel am aflat că biblioteca a fost fondată în 1802 de către aristocratul Ferenc Count Széchényi, care a călătorit prin lume cumpărând cărți, după care și-a donat biblioteca privată întregii națiuni maghiare. În anul următor biblioteca publică a fost deschisă la Pesta. Exemplul lui Széchényi a constituit o mișcare la nivel național prin care și alți nobili au făcut donații de carte către bibliotecă.

În 1808 Adunarea Națională a Ungariei a creat Muzeul Național Maghiar pentru a colecta relicve istorice, arheologice și naturale din Ungaria. Muzeul a fuzionat cu biblioteca și timp de 200 de ani ambele instituții au devenit un depozit național pentru relicve scrise, tipărite și arheologice ale trecutului maghiar. În 1846 muzeul s-a mutat într-o nouă clădire și din 1949 biblioteca a devenit o entitate separată, purtând numele actual. În 1985, biblioteca s-a mutat în casă nouă, la Castelul Buda Palace, construcție ce datează din secolul al XIV lea.

Biblioteca Națională Széchényi păstrează cea mai mare parte din manuscrisele medievale ale Ungariei în depozitele sale și este un centru important de cercetare în acest domeniu. Din anul înființării sale s-a încercat obținerea unei copii a fiecărei lucrări publicate în limba maghiară. În 1840 s-a susținut adoptarea legii prin care se înființa depozitul legal, astfel încât noi publicații se adăugau la colecțiile bibliotecii.

Dintre bibliotecarii care au lucrat aici se remarcă Geza Petrik, care a lucrat la bibliografia națională retrospectivă de titluri maghiare ce acoperă lucrările publicate între anii 1712 - 1920. Tradiția de a completa cu bogate și variate surse bibliografia națională este ajutată pe deplin de opțiunile electronice disponibile astăzi. În Biblioteca Națională a Ungariei se găsesc aproximativ 500 de

Biblioteca Națională a Ungariei

calculatoare, utilizate atât de angajații bibliotecii cât și de utilizatori.

Colecțiile bibliotecii numără:

- publicații și tipărituri de orice fel produse în Ungaria;
- lucrări publicate în străinătate în limba maghiară sau scrise de autori din Ungaria;
- materiale non-carte (înregistrări

audio, materiale video, documente electronice, etc);

- 8 milioane de documente care includ: 2,5 milioane de cărți, 385.000 publicații periodice, 270.000 documentele scrise și audio, 1 milion de manuscrise, 200.000 hărți, inclusiv Tabula Hungariae, care apare pe lista UNESCO, 320.000 imagini și gravuri, 3 milioane de

Sala de împrumut a Bibliotecii Naționale a Ungariei

postere și printuri, mai mult de 272.000 microfilme.

Colecția de cărți ce datează din zorii tiparului cuprinde: prima carte tipărită în Ungaria, *Chronica Hungarorum*, care a fost publicată în 1473, 8.600 de copii de opere publicate înainte de 1711 și 1.814 incunabile datând din primul secol al tiparului. 36 de codice, ce au aparținut bibliotecii regelui Matei Corvin, denumite Corvine, sunt înregistrate și asociate cu o imagine digitalizată, printr-un nou soft numit e-Corvina. Biblioteca Națională din Ungaria a propus bibliotecilor din țările învecinate să construiască împreună o bază de date a cărților vechi, proiect care este momentan în desfășurare.

Colecția de hărți a Bibliotecii Széchényi conține 45.000 de descrieri bibliografice de hărți tipărite și desenate manual precum și atlase și globuri din secolele XVI-XXI, care reprezintă în principal Ungaria și statele limitrofe. Înregistrările de hărți care prezintă Ungaria și Transilvania din secolele XVI-XVIII sunt asociate cu imagini digitalizate.

Ar trebui să mai știm că în bibliotecă există 750 de locuri în 8 săli de lectură, că taxa anuală costă 6.000 de forinți (aproximativ 25 euro) și că depozitele bibliotecii se întind pe 90 de km. Din 2002 biblioteca a preluat și dezvoltat catalogul național al tuturor colecțiilor de bibliotecă, catalog denumit Mokka (*Magyar Országos Közös Katalógus*). Datele sunt furnizate în prezent de 400 de biblioteci. Din 1999 Biblioteca Națională Széchényi găzduiește Biblioteca Digitală Ungară, care are ca scop colectarea și conservarea documentelor în format digital, făcând posibilă consultarea online a mii de cărți. *Magyar internet archivum* este un nou proiect de arhivare și, de curând, au fost implementate așa zisele "song books", existând un sistem prin care se permite înregistrarea cărților în format mp3.

La fel ca în România, și în Ungaria sunt diferite legi care aparțin de domeniul bibliotecilor, care reglementează funcționarea acestora: legi care se referă la dreptul de autor, la dreptul de depozitului

legal, apoi legi care reglementează activitățile personalului de specialitate, legi cu referire la obligațiile utilizatorilor și legea care reglementează organizarea și funcționarea Institutului Bibliotecilor Maghiare (*Könyvtári Intézet*). Aproximativ 10.100 de angajați lucrează în bibliotecile maghiare, majoritatea fiind înscrși în Asociația Bibliotecarilor din Ungaria, fondată încă din 1935, și la ale cărei conferințe anuale sunt prezenți sute de participanți, inclusiv din țările vecine, unde există comunități de maghiari.

Impresionați de ceea ce am văzut la Biblioteca Națională Ungară putem constata că instituția asigură cu succes conservarea patrimoniului național, în seama sa aflându-se și transmiterea valorilor spirituale ale poporului maghiar.

Laura Caplea
Bibliotecar, Biblioteca Județeană
Panaît Istrati, Brăila

■ Viena...

Cine nu visează să ajungă măcar o dată în neasemuita capitală austriacă?!!

În drumul spre Parlamentul European de la Strasbourg, bibliotecarii ANBPR-iști au poposit, chiar dacă doar pentru o clipă, în atmosfera imperială și impunătoare a acestui fermecător oraș. Știind cât de scurt este popasul, ne-am risipit cu toții, chiar din primul minut, printre edificii superbe, palate minunate, catedrale vechi de secole, simțind peste tot muzica specială, bogăția culturală, grandoarea arhitecturală... trăiam o beție de sentimente: bucuria revederii (pentru unii), descoperirea minunilor văzute cu ochii, dar, mai ales, starea de liniște și frumos, de armonie și culoare, de arhaic și modern, de respect pentru valori...

Era o alergătură contra-cronometru, nu ne-am mirat că a fost primul loc unde nu s-a respectat ora de "îmbarcare", fiecare (mai ales cei care erau pentru prima dată aici) încercând să cuprindă în priviri cât mai mult!!!

Minunile Vienei: Palatul SCHONBRUNN cu grădinile sale unice, casa pe care orice trecător o pozează, HUNDERTWASSERHAUS, cu grădinile de pe acoperiș, statuia Mariei Tereza (reperul nostru de întâlnire), atâtea palate și muzee de care știind, doream să le admirăm, dar și (nu se putea altfel..., nu am fi fost împăcați!) Biblioteca Națională a Austriei, vizitată doar de câțiva norocoși!

Am avut privilegiul să vizitez Viena în urmă cu 4 ani, altfel, împreună cu dragii mei colegi: Onuc Nemeș, Gabriela Marcu, Dragoș Neagu, Ada Kiraly. Atunci am admirat mult mai multe...

Nu am să vă povestesc eu despre farmecul vienez admirat în alte zile,

le voi lăsa pe colegile mele, prezente pentru prima dată aici și orăjite de peisaj (au fost și ele printre cei care au uitat ora îmbarcării, dar le-am iertat!!!) să povestească puțin...

Florica Pop

Instantaneu din zona comercială a Vienei

■ Viena - unul dintre cele mai frumoase orașe din Europa

Viena te duce cu gândul la aristocrație, vals și eleganță.

Când am oprit în parcare, m-a dat gata curățenia, verdeța, transparența aerului și bunăvoința vienezilor. Primul meu contact. Mă plimb prin "pădurea vieneză" și sunt cucerită de muzicalitatea orașului, dominat de acordurile vioarei lui Johann Strauss-fiul și a nobilului dans de societate-valsul, născut din lănder - un dans popular austriac.

Am ajuns la Viena cu o oarecare pregătire „de acasă” atât în ceea ce privește istoria (puțină istorie este necesară unui jurnal de călătorie), cât mai ales din punct de vedere spiritual.

Cum pentru mine Eminescu face parte din structura mea sufletească, aș vrea să vorbesc despre perioada petrecută de acesta în Viena, care, așa cum spune Perpessicius, „a fost dumbrava sfințită cu muze a lirismului eminescian”. În scurtul popas în acest oraș, am căutat să pășesc pe urmele celui care mi-a marcat adolescența și nu numai. Aici a fost trimis de către tatăl său, care, înspăimântat că fiul ar putea aluneca pe drumul rușinos al actoriei, i-a promis o subvenție pentru ca să audieze cursurile de filozofie ale universității Vieneze, considerată cea mai veche (de limba germană) din Europa, după Praga. Adevărata cultură a acestuia însă nu s-a format pe băncile universității vieneze, ci din cărțile pe care le citea la biblioteca curții regale, sau acasă, împrumutate sau cumpărate de la anticari.

Viena a fost cea mai intensă perioadă a vieții sale. Aici vor prinde aripi visele adolescentului. Aici o cunoaște pe Veronica Micle ce reprezintă întruchiparea idealului său feminin. Aici a început să se afirme în lumea mirifică a poeziei și tot aici, 15 ani mai târziu – în 1887, s-a reîntors – de data aceasta nu pentru a studia, ci la sanatoriul din Ober-Döbling, cu speranța de a se face sănătos... Aici l-a cunoscut și Caragiale care descrie astfel întâlnirea lor: „Era o frumusețe. O figură clasică încadrată de niște plete mari negre: o frunte înaltă și senină, niște ochi mari – la aceste ferestre ale sufletului se vedea că cineva este înăuntru; un zâmbet blând și adânc melancolic. Avea aerul unui sfânt tânăr coborât dintr-o icoană, un copil predestinat durerii, pe chipul căruia se vedea scrisul unor chinuri viitoare. - Mă recomand, Mihail Eminescu. Așa l-am cunoscut eu.”

Statuia Mariei Tereza din piața vieneză cu același nume

Eminescu a fost în Viena în perioada marilor construcții, a văzut înălțându-se biserica votivă (Votivkirche), noua universitate, nenumăratele palate de pe ring, a fost la opera inaugurată în 1869 - cu cinci ani înaintea celei din Paris, una dintre cele mai impresionante clădiri ale genului din Europa, deși la început părerile asupra ei au fost deosebit de controversate. Având afinitate deosebită pentru muzică, el audia concertele din noua Muzikvereinsaal - clădirea unde și astăzi au loc concertele de anul nou. Se atestă de către foștii colegi și prieteni români că era pasionat după teatru, operă și muzică și îi plăcea să cânte în surdina diferite melodii. Într-o zi un prieten l-a întrebat ce gândește atunci când

fredonează, iar el i-a răspuns: când sunt melodii vesele gândesc poezie, dacă sunt marșuri, gândesc istorie.

Viena (germana Wien), capitala Austriei este situată în estul țării, în landul (regiunea autonomă) Viena, și este traversată de Dunăre. Pe parcursul istoriei a fost capitala Sfântului Imperiu Roman și, mai târziu, a Imperiului Austro-Ungar. Aici s-a desfășurat Congresul de la Viena, 1815.

Pentru multe secole, Viena a fost centrul muzicii clasice și al operei. Christoph Willibald Gluck, Wolfgang Amadeus Mozart, Joseph Haydn, Ludwig van Beethoven, Franz Schubert, Johannes Brahms și Anton Bruckner și alții, au

lucrat la Viena și Antonio Vivaldi chiar a murit aici. Johann Strauss-fiul și familia sa și-au creat valsurile aici, iar orașul a devenit casa așa-numitei A Doua Școală Vineză, cu Arnold Schoenberg, Alban Berg și Anton Webern toți fiind născuți aici. Este și casa Orchestrei Filarmonice Vieneze.

Încă din perioada comunistă urmăream cu deosebită bucurie Tradiționalul Concert de Anul Nou de la Viena. Începeam noul an cu o evadare plăcută într-o lume de vis. În acea perioadă se transmitea doar partea a doua a concertului. O și mai mare bucurie am avut-o după revoluție când, Televiziunea Națională a început să transmită întreg concertul. Emoțiile mele sunt legate de tot ceea ce este legat de acest eveniment: începând cu aranjamentele florale care sunt o adevărată revelație pentru ochi și suflet, bucurie de culoare, rafinament și grație, continuând cu toaletele elegante, coafurile doamnelor, componența orchestrei, dirijorul. Peste 50 de milioane de ascultători și telespectatori din 72 de țări urmăresc, în prima zi a anului, tradiționalul Concert de Anul Nou de la Viena, informează Radio România. Sunt încântată că mă pot număra printre aceștia. Primul concert de Anul Nou la Viena a avut loc în 1939, pe 31 decembrie, iar din 1959, Televiziunea de Stat Austriacă îl difuzează în lume. Punctul culminant al concertului, valsul "Dunarea albastră" a lui Johann Strauss, urmat de "Marșul lui Radetzky" duc telespectatorii într-o călătorie pe traseul Dunării, urmărind peisaje filmate de la izvorul fluviului, din Germania, trecând apoi prin Austria, Ungaria, Serbia și România.

Viena este un muzeu arhitectonic în aer liber, clădirile vechi fiind într-o stare perfectă de păstrare. Fostă capitală de imperiu, Viena are ce arăta oricărui vizitator, indiferent de gusturi. Oricât te-ai plimba prin Viena, nu vei fi dezamăgit. Singurul impediment, cred, este oboseala. Nimic nu se compară cu acest minunat oraș, cu străzile care te poartă într-o altă lume, într-o altă epocă, care te transportă întâi în trecut și apoi în viitor.

Mersul pe străzile din Viena reprezintă o experiență unică. Veți fi uimiți și încântați de frumusețea obiectivelor sale turistice și de grandioarea clădirilor sale, iar în același timp veți fi surprinși de conveniența și eficiența unuia dintre cele mai moderne orașe din Europa, plin cu magazine de lux și cu centre comerciale, cafenele și restaurante la modă. Cel mai

Muzeul de Istorie a Artei din Viena

bun strudel din lume îl vom găsi la Cafe Einstein.

O vizită în acest oraș înseamnă să cunoști secole de istorie europeană prezentă în aproape toate obiectivele turistice din Viena. Primul popas în Viena a fost la muzeele vieneze din Piața Maria Tereza.

Cu o jumătate de mileniu în urmă, pe locul în care se află Ringstrasse, cel mai important bulevard din Viena, se ridicau impunătoarele ziduri ale orașului, care au oprit expansiunea otomană către inima Europei. Din ordinul împăratului Franz Josef, ruinele acestor ziduri au fost înlăturate la mijlocul secolului al XIX-lea, pentru acest bulevard. De o parte străzii e Hofburg Palace, reședința de iarnă a Habsburgilor, acum sediul Președinției și al Bibliotecii Naționale. De cealaltă parte a străzii suntem întâmpinați, trecând prin Poarta Vienei, de o piață monumentală, amenajată peisagistic, cu fântâni și statui. Fața în față stau două clădiri identice, Muzeul de Artă și Muzeul Științelor Naturale.

Ambele muzee au fost gata în 1891. Clădirile sunt construite în stilul renașterii italiene de Gottfried Semper și Karl von Hasenauer, având domuri octogonale de 60 m înălțime.

Muzeul de Istorie a Artei (Kunsthistorisches Museum), găzduit de o clădire de pe Bulevardul Ring ce aduce cu un palat este unul dintre cele mai importante muzee de artă și artă decorativă din lume. Clădirea în care

se află este ea însăși un obiectiv turistic și găzduiește capodopere ale picturii mondiale, semnate de Rembrandt, Peter Brueghel, Rubens, Rafael, Jan van Eyck, Caravaggio, Albrecht Durer, Diego Velazquez.

Naturhistorisches Museum are o colecție impresionantă de zoologie și arheologie.

Piața Maria Tereza e dominată de statuia celei care a fost singura împărăteasă care a domnit peste imperiul Habsburgic. Împărăteasa e așezată pe un tron, ținând în mână documentul prin care tatăl său modifica Legea Salică, actul care interzicea succesiunea la tron pentru descendenții de sex feminin. Maria Tereza a domnit vreme de 40 de ani peste Austria, Ungaria, Boemia și numeroase alte teritorii. A avut nu mai puțin de 16 copii, cel mai faimos fiind tot o fiică, Maria Antoaneta, regina Franței, decapitată de ghilotină în timpul Revoluției Franceze.

Bulevardul Ring al Vienei este lung de patru kilometri și înconjoară centrul orașului. Construcția bulevardului a fost inițiată de împăratul Franz Joseph I în decembrie 1857.

Minunatul drum a fost construit pe terenul lăsat liber în urma demolării fostului zid și a construcțiilor militare ce au înconjurat centrul orașului, astăzi cel dintâi cartier al Vienei ('Innere Stadt'). Astfel, împăratul a sperat să steargă separarea dintre centrul orașului

și cartierele mărginașe, care au devenit parte a Vienei în 1850. Spațiul atribuit bulevardului a fost generos, lasând destul loc atât pentru drumul propriu-zis, cât și pentru minunatele clădiri ca, de exemplu, Hofburg, Parlamentul Austriac, Opera, Muzeul de Arte Fine, Universitatea Viena...

Josefsplatz este numită pe drept cea mai rafinată piață din Viena. Are 200 de ani, a fost construită într-un stil târziu baroc, unificat, și creează o impresie pozitivă. În jurul său se găsesc Biblioteca Națională a Austriei, Winterreitschule, palatul Pálffy și palatul Pallavicini.

Palatul Imperial HOFBURG, palatul de iarnă al Habsburgilor, datând din anul 1279, Hofburg a fost locul de unde s-a condus Imperiul Austro - Ungar. Este un adevărat oraș în oraș.

De-a lungul timpului, a fost dezvoltat ajungând unul dintre cele mai importante centre din istoria europeană. De aici au condus Habsburgii începând cu secolul al XIII-lea, la început ca domnitori ai ținuturilor austriece, din anul 1452 ca împărați ai Sfântului Imperiu Roman, și în final ca împărați ai Austriei din anul 1806 până la sfârșitul monarhiei în anul 1918. Inițial o fortăreață din secolul al XIII-lea, Hofburg a fost extins de fiecare împărat. Complexul asimetric se întinde pe o suprafață de 240.000 metri pătrați și este împărțit în 18 aripi, 19 curți interioare și 2.600 de camere în care aproape 5.000 de oameni încă mai lucrează sau locuiesc. În camerele de la Hofburg, de-a lungul secolelor, Împăratul Iosef al II-lea a pus la punct programul

revoluționar al reformei, congresul Vienei s-a întrunit, au fost ținute recepții și baluri impresionante, iar Împăratul Franz Iosef a primit în audiență oameni de seamă. Palatul Hofburg trebuie vizitat de oricine dorește să descopere lumea fascinantă a Habsburgilor. Astăzi, aici se află birourile președintelui federal, ale miniștrilor și cel al secretarului de stat al Austriei. Hofburg găzduiește și o parte din Biblioteca Națională a Austriei și Școala Spaniolă de Călărie.

Biblioteca Națională Austriacă are numele local: Österreichische Nationalbibliothek. Aceasta este găzduită în clădirea predominant barocă de pe Josefsplatz. A fost construită în timpul conducerii lui Charles al VI-lea după planuri de Fischer von Erlach, tată și fiu, între 1723 și 1726. Nikolaus Pacassi a făcut câteva schimbări între anii 1763 – 1769. Clădirea barocă a fost independentă inițial, dar a fost legată de lanțul Redouten (avariată serios de un incendiu în 1992, fiind reconstruită acum) până la Hofburg în 1760. Uriașa secțiune centrală este încoronată de un grup de statui înfățișând-o pe zeița Minerva în trăsura sa, condusă de patru cai; este realizat de L. Mattielli și datează din 1725.

Biblioteca Națională, fosta Bibliotecă a Curții, a intrat în posesia statului în 1920 și este acum una dintre cele mai mari biblioteci din lume. Colecția sa extinsă există încă din secolul XIV. Primul director al Bibliotecii Imperiale a fost numit în secolul XVI, iar în secolul XVII colecțiile au fost păstrate în etajul

superior al Reitschule. Până în secolul XVIII nu mai exista suficient spațiu în „Burg” și era evident că o nouă clădire trebuie să fie pusă la dispoziție. Întreaga colecție a Bibliotecii Naționale numără în prezent până la 2,5 milioane de cărți. Mai mult decât atât, există următoarele colecții speciale: imprimaturi, manuscrise și incunabule, hărți și globuri, papirusuri, portrete și arhive fotografice, colecții muzicale și teatrale și un muzeu esperanto. Noua clădire a devenit curând prea mică și a fost necesar să fie extinsă aripi sudică pe Josefsplatz și în Neue Burg.

Școala Spaniolă de Călărie din Viena este cea mai veche, precum și ultima școală din lume unde sunt practicate metodele de dresaj clasice în cea mai pură formă a lor. Institutul a fost fondat în 1572 și a fost numit după caii de rasă Lipizzaner, o rasă de origine spaniolă. Nu am avut timp să particip la o reprezentație sau la un antrenament, dar am putut să-mi imaginez sălile închizând ochii și retrăind Concertul de Anul Nou.

Muzica dragului Mozart parcă răsuna discret în grădini, pe alocuri fiind auzite parcă și valsuri vieneze. Aceasta senzație m-a urmarit l-a statuia lui Mozart și prin parcul din jurul acesteia.

Muzeul SISSI. Elizabeta, cunoscută sub numele de Sissi, a devenit o legendă încă din timpul vieții. În 1854, la vârsta de 16 ani, s-a măritat cu Împăratul Franz Joseph. Viața imperială nu a atras-o niciodată, deși a făcut ca Hofburg să fie cea mai strălucitoare curte imperială din Europa.

Galeria cu fluturi exotici - SCHMETTERLINGHAUS

În imediata apropiere a Palatului Hofburg am găsit Galeria cu Fluturi, un fel de seră amenajată într-un decor tropical, cu palmieri și multă vegetație, chiar și cu peșteri și o cascadă, temperatură mare în comparație cu vremea de afară și, mai ales umezeală.

Karntner Strasse, cea mai elegantă stradă de cumpărături din Viena duce de la Stephanplatz la Staatsoper pe Ring și se sfârșește la Karlsplatz. Încă din 1974 a fost o zonă pedestră similară Walfischgasse, cu cafenele, magazine tradiționale și la modă, buticuri elegante și zone de cumpărături.

Domul Sfântul Ștefan din Viena (în germană Wiener Stephansdom), este catedrala Arhiepiscopiei Romano-Catolice de Viena, un simbol al orașului și

Palatul Hofburg din Viena

Galeria cu Fluturi - Schmetterlinghaus

loc al multor evenimente importante din istoria Austriei. Îl are ca patron pe Sfântul Ștefan, primul martir creștin. Alegerea acestui patron are de-a face cu faptul că până la înființarea Episcopiei Vienei (în anul 1469), orașul a aparținut canonic de Episcopia de Passau, a cărei catedrală are de asemenea hramul Sf. Ștefan, întâiul martir.

Trăsurile amintesc de epocile de mare glorie imperială, artelele improspătează aerul, te fac să reținești acele clipe de extaz, ale unor vremuri când oamenii se delectau cu plimbări prin grădini impecabil întreținute, călăreau pe aleile pădurii cu copaci tunși în diferite forme, care încadrează palatul, întreținându-i aerul proaspăt, sau ascultau muzică la umbra chioșcurilor elegante, de fermecătoarea Vienă, pe care dorim să o revedem și primăvara, poate de Paști, când vienezii își împodobesc orașul ca nimeni alții! Vienezii sunt oameni cultivați, care

duc o viață bună. Sunt invariabil atrași de oamenii cu faimă și talent. Cu un nivel de trai ridicat în comparație cu majoritatea europenilor, întotdeauna au manifestat admirație față de grația și stilul francezilor.

Poate pentru că Viena e strălucitoare, plină de viață, iar vienezii ușor deosebiți de alți germanici, am îndrăgit-o și eu. Aici, aristocrația este încă respectată și rolul său în dezvoltarea culturii vieneze este evident și recunoscut cu stimă de austrieci (și nu numai). Și poate pentru că Viena e luxoasă, alcătuită din palate care adăpostesc toate instituțiile publice, dar și palate de locuit pentru oamenii norocoși, înconjurate de grădini minunate, dar și muzee, care au fost celebrele palate ale împăraților austrieci. Viena rămâne unul din cele mai frumoase orașe din lume.

Veronica Pop,
Bibliotecar, Biblioteca Județeană
Sălaj, Zalău

Din păcate, nu vă pot împărtăși multe impresii despre Viena, asta doar pentru că am avut prea puțin timp la dispoziție pentru a exploata la maxim fiecare colțisor al acestui oraș plin de istorie, unde gloria apusului imperiu este exploatată, dar cu decență. În schimb, am făcut foarte multe poze...

Nu pot să vă spun că am vizitat muzee, biserici etc., în schimb pot să vă spun că am trecut pe lângă clădiri impunătoare, statui, sculpturi, fântâni etc. Prima oprire a fost la splendida statuie a Mariei Tereza, împărăteasa care a făcut 16 copii, toți prinți și prințese. Fastuoasa statuie este situată între Muzeul de Artă și Muzeul Naturii.

Dacă ar fi să caracterizez în câteva cuvinte Viena, aceste cuvinte ar fi: civilizație, bun-simț, curățenie, calitate, cultură...și multe altele.

Bineînțeles nu pot să omit nici faptul că am vizitat Biblioteca Națională a Austriei. Este una din cele mai mari biblioteci din Austria. Este amplasată în centrul Vienei, în Palatul Hofburg, care a fost între anii 1438-1583 și 1612-1806 reședința regală sau imperială austriacă, azi fiind reședința președintelui Austriei. Până la sfârșitul primului război mondial a purtat denumirea Wiener Hofbibliothek, fiind una dintre cele mai bogate biblioteci din lume. Biblioteca cuprinde, printre altele, culegeri de manuscrise, diferite documente istorice, lucrări de diplomă, de doctorat, care din anul 2000 sunt puse și la dispoziția cititorilor pe internet.

Viena m-a impresionat atât prin disciplina și organizarea tipic germanică, cât și prin libertinismul și zâmbetul cu care te răsplătesc nativii, atunci când treci pe lângă ei.

Viena este un oraș elegant, sofisticat, care uimește permanent. Are multe obiective turistice și atracții de oferit... îmi pare rău că am avut doar atât de scurt timp la dispoziție pentru exploatarea ei... dar sper ca, în viitor, cândva, să mai revăd acest minunat oraș și să descopăr și alte minunății, pe care nu am mai reușit să le văd de această dată.

Eva Fazakas

Strasbourg și Parlamentul European.

File de jurnal

Vesela noastră societate de voiaj european coboară din autocar, în noaptea micii localități din Alsacia unde suntem cazați. După câteva ore lipit de scaun, reiau cu oarece greutate mersul biped pe un trotuar spălat de ploaie și luminat de fanare rare. Creierul încearcă să refacă și peisajul sonor, dar ceva lipsește. Înțeleg repede ce: nu aud niciun zgomot. Nu chiote de cheflii, nu claxoane, nu scrâșnet de pneuri, nu muzici, nu lătrături de câini. Aerul sobru al străzilor perpendiculare e plin doar de parfumul puternic al florilor de tei. Dau să spun „liniște”, dar mă opresc la timp, conștient de impietate. De lângă zidurile întunecate ale catedralei orașului, răsună deodată, pătrunzător, cântecul unui greiere. Și imediat după el, clopotul catedralei bătând sfertul de ceas. De prisos câteva minute, auzul își recapătă importanța.

Pe străzile înguste ale burgului, strecurându-mă printre scaunele din fața cafenelelor și restaurantelor, remarc mersul melcuit, gesturile îngrijite, vocea stăpânită și fețele reconfortant binevoitoare ale oamenilor cu care mă intersectez. Într-o patiserie, un mustăcios jovial îmi servește un croissant cu ciocolată. Îl întreb cum se face că lumea e așa fericită astăzi. Face o mutră mirată, așa că îi descriu faza cu mersul, vocea, gesturile, figurile. Se gândește câteva secunde și răspunde aproape iluminat: „Je sais pas”.

Ajung în mijlocul catedralei Notre Dame din Strasbourg, imensă și aproape pustie la ora după-amiezii. Semnificația termenului navă folosit pentru trunchiul ei îmi devine deodată deslușită. Mă simt instalat în cala unei nave pornită spre Dumnezeu. Sunt doar câțiva călători, însă asta e secolul nostru, îmi spun privind în jur. Pentru lungul drum al căutării, în locul întâmplărilor de bravură ale lupilor de mare, am poveștile colorate ale vitraliilor.

Pe strada aurarilor, în Librairie de l'Amateur răsfoiesc Memoires d'Hadrien al lui Marguerite Yourcenar și poeziile lui Rimbaud, învârt un stativ silențios cu vederi frumos rânduite, privesc cu jind la un stilou Balmain albastru și cumpăr un semn de carte, din piele subțire. Vânzătoarea mă invită surâzătoare să

Parlamentul European, Hemicyclul

revin. Ca și cum m-aș teme că oferta se poate anula în orice moment, răspund repede că sper. Și multumesc.

Lăsăm în urmă catargele cu steaguri și intrăm în curtea interioară a parlamentului, agora Bronislaw Geremek. Înconjurată de ziduri înalte de culoarea cerii de albine și pavată cu piatră cubică, agora are în mijlocul ei o sferă din sticlă verzuie, cu circumferința de vreun metru și jumătate. E dăruită, citim pe

o plăcuță, de orașul polonez Wrocław. Facem poze cu sfera și nu scap de senzația că e un glob ocular extras dintr-o orbită gigantică. În antichitate, unele popoare obișnuiau să scoată ochii sclavilor, sârmanii fără vedere muncind astfel cu mai mult spor în gospodăriile stăpânilor. Globul străvezii ca metaforă a ochiului scos al Parlamentului European, prin această cecitate, parlamentul fiind ferit de tentații și ca atare atent doar la interesul public european.

Ionel Alexe

În vizită la Parlamentul European

■ România - parte din marea familie europeană

Zorii zilei de 6 iunie 2011 m-au găsit plină de emoție și nerăbdare întrucât era prima oară când luam contact cu membrii ANBPR din țară, totodată eram deosebit de încântată de faptul că urma să vizitez și să intru, la propriu, în familia europeană, căci pentru mine vizita la Parlamentul European a fost o confirmare a faptului că sunt într-adevăr cetățean european cu drepturi depline. Nu aveam să mai privesc la TV acele locuri, ci urma să mă aflu în mijlocul acțiunii, urma să întâlnesc direct oameni angrenați în această structura bine organizată spre care toți privim cu încredere și speranță.

Miercuri 8 iunie 2011 a fost o zi minunată ce mi-a depășit așteptările, plină de energie și împliniri. Pe lângă informațiile referitoare la istoricul și rolul Parlamentului European în viața noastră de cetățeni europeni am înțeles că, pentru a putea fi pe picior de egalitate cu ceilalți membri ai Uniunii Europene trebuie să ne unim forțele, să fim mândri de rădăcinile noastre, să mizăm pe tot ce avem mai bun în noi, ca națiune și să ne facem cunoscute valorile.

Un prim pas cred că l-au făcut oamenii deosebiți din ANBPR, a căror inițiativă a făcut posibilă efectuarea acestei deplasări. Mă

Curtea interioară a Parlamentului

bucur enorm că am avut ocazia să cunosc o parte a acestei asociații profesionale. Mărturisesc că am avut oarece rezerve, întrucât nefiind personal de specialitate, cu studii de biblioteconomie voi fi privită ca un "outsider", însă m-am bucurat de căldura și amabilitatea oamenilor din jurul meu. Indiferent de formarea profesională, activitatea într-o bibliotecă publică presupune o relaționare și o comunicare între toate

serviciile sale, pentru că, în definitiv, avem nevoie unii de ceilalți pentru a forma o entitate funcțională, capabilă să satisfacă cerințele utilizatorilor de bibliotecă.

Voicu Gabriela
Inspector resurse umane
Biblioteca Județeană "Dinicu
Golescu" Argeș

Grup de bibliotecari în agora Bronislaw Geremek

Membrii ANBPR – oaspeți la Strasbourg

Știri din filiale & varia

Sălăjeni la ei acasă - 2011

**Teodor Ardelean – (BJ Maramureș) și
Onuc Nemeș Vintilă (BJ Sibiu)**

ACASĂ... dulce și sfânt cuvânt!!!
Fiecare OM este legat, prin nevăzute fire
și rădăcini de sfera oginilor! Oriunde îl
poartă pașii, dorurile, drumurile, visele...
poartă în suflet și gând locul acela unic
ce i-a legănat copilăria și devenirea!

Biblioteca Județeană SĂLAJ îi
cheamă an de an ACASĂ pe cei care,
prin realizări profesionale, prin OPERE
ce vor dăinui peste vremi, fac cinste
acestor plaiuri silvane.

Pe lângă criteriul valoric, invitația
de ONOARE se face și ținând seamă
de buchetul rotund de ani, împletit din
florile recunoștinței.

2011- Eveniment special: invitați de
seamă:

**ONUC NEMEȘ-VINTILĂ
TEODOR ARDELEAN**

Sala POROLISSUM a Consiliului
Județean Sălaj a fost neîncăpătoare în
23 iunie!!!

Colegii noștri au fost omagiați de
sălăjeni într-o atmosferă de sărbătoare.
S-au prezentat principalele momente
din viața și activitatea profesională, au
fost felicitați de colegi și prieteni, au

fost provocați să exprime "cuvinte peste
vremi": o emoție înălțătoare, un gând
nerostit, un îndemn...să își amintească:
o întâmplare, un om, o carte... care le-au
influențat destinul... Emoții unice!! O
sală mare, modernă, peste 300 de sălăjeni
trăind și simțind vibrațiile valorilor
nepieritoare!!!

Au fost prezente oficialitățile
județului: prefect, subprefect, preșe-
dintele Consiliului Județean, toți
directorii de instituții, reprezentanți
ai Episcopiei Sălajului, ai cultelor,
importanții oameni de cultură ai
județului veniți din toată țara... lume
bună, lume care iubește VALOAREA
reală, prieteni ai BIBLIOTECII!

Evenimentul nu ar fi fost deplin
dacă MANAGERII de Biblioteci
Județene din România, dăruiti de Sălaj,
nu ar fi fost toți. Astfel, colegii noștri
omagiați, au fost întâmpinați la Zalău
și de LIGIA MIRIȘAN, iar pentru ca
aprecierea și respectul ce li se cuvine
din partea noastră, a tuturor, să fie
depline, încununarea acestui moment
special a dăruit-o Doamna DOINA

**Florica Pop – gazda evenimentului,
alături de unul din invitații de onoare**

POPA, președinta Asociației Naționale
a Bibliotecarilor și Bibliotecilor Publice
din România, prezentă la Zalău.

Despre OAMENI SPECIALI se
vorbește în cuvinte alese, cu o tonalitate
aparte, iar noi avem încrederea că toți
cei prezenți au înțeles din nou cât de
important este OMUL POTRIVIT LA
LOCUL POTRIVIT!

Colegii noștri, care au dăruit atât de
mult BILIOTECONOMIEI românești,
au primit din partea Consiliului
Județean Sălaj și a Bibliotecii Județene
Sălaj - DIPLOMA:

OAMENI DE SEAMĂ AI
SĂLAJULUI, precum și respectul,
dragostea și prețuirea sălăjenilor
prezenți într-un număr impresionant.

Manifestarea aceasta de recunoștință
și apreciere a valorilor locale am
recomanda să se organizeze la nivelul
fiecărei biblioteci județene, fiind încă un
prilej de a demonstra că BIBLIOTECA
este sufletul și memoria unei
comunități!!!

Florica Pop

**Directoarea BJ Sălaj, alături de unul dintre
sărbătorii evenimentului**

**Doina Popa, Președintele ANBPR, în timpul
cuvântului său de deschidere**

■ Din experiența membrilor

Dintr-un punct îndepărtat pe harta țării, dar nu anonim, vreau să vă mulțumesc din suflet pentru șansa pe care mi-ați dat-o, de a merge într-o excursie atât de frumoasă și minuțios pregătită, în urma careia pot afirma că mi s-au deschis foarte multe orizonturi.

Această oportunitate mi-a demonstrat corectitudinea cu care au fost evaluate proiectele noastre și faptul că ANBPR ne iubește pe toți la fel.

Voi disemina informații despre UE în comunitatea din care fac parte și voi demonstra prin

activitatea mea că merit încrederea care mi s-a acordat.

Cu stimă și deosebit respect,

Marus Georgeta,

Biblioteca Grivița, județul Galați

■ Dezbateri și întruniri profesionale

În data de 6 aprilie 2011, o delegație formată din înalți reprezentanți ai Fundației Bill & Melinda Gates, Ministrul Comunicațiilor și Societății Informaționale, Valerian Vreme, Secretarul de Stat în Ministerul Culturii și Patrimoniului Național, Vasile Timiș, Consilierul din cadrul Biroului Cultură Scrisă, Bibliotecii, Luminița Corneanu, Directorul programului Biblionet, Paul Andre Baran, Președintele ANBPR, Doina Popa, și Directorul General Adjunct al APIA, Nicolae Sterghiu, au participat la o dezbatere pe tema implicării bibliotecilor în procesul e-guvernării.

Această întâlnire, la cel mai înalt nivel, reprezintă o premieră pentru

România și pentru programul Biblionet. În lunga tradiție a Fundației Bill & Melinda Gates în lume, a fost pentru prima oară când invitatul de onoare al evenimentului, dna Sylvia Mathews Burwell, a vizitat o țară în care se implementează un program din cadrul inițiativei Global Libraries.

Președintele Programului de Dezvoltare Globală din cadrul Fundației Bill & Melinda Gates a pledat, cu acest prilej, pentru regândirea rolului bibliotecii publice în societatea românească. Potrivit înaltului reprezentant, bibliotecile au potențialul de a deveni un factor de ghidare socială pentru comunitate, asigurând, cu suportul tehnologiei,

conexiunea dintre autorități, servicii publice și cetățeni.

Distinșii oaspeți din SUA și reprezentanții Guvernului României, prezenți la eveniment, au adus în discuție importanța comunitară a bibliotecilor publice și impactul deosebit pe care îl are programul Biblionet în viața românilor.

Concluzia întrunirii a fost că bibliotecile au toate elementele pentru a deveni pârghii esențiale în dezvoltarea serviciilor publice pentru populație și în extinderea pe scară largă a e-guvernării.

Ioana Crihană

Deborah Jakobs, Doina Popa și Nicolae Sterghiu

Luminița Corneanu, Vasile Timiș și Valerian Vreme

Grantul 2010 – pas cu pas

Băile 1 Mai – gazda unui nou eveniment profesional al ANBPR

Întâlnire profesională cu impact regional, Cafeneaua ANBPR pentru Zona de Nord-Vest a avut loc în intervalul 11-13 aprilie 2011, în Stațiunea Băile 1 Mai, județul Bihor.

Fiind cea de-a șasea Cafenea regională a ANBPR din acest an, după cele de la Focșani, Bacău, Slobozia, Craiova și Târgu-Mureș, această ediție a reunit peste 40 de bibliotecari din județele Bihor, Bistrița-Năsăud, Cluj, Maramureș, Satu-Mare și Sălaj.

Conducerea ANBPR, cu sprijinul Departamentului Operațional al Asociației, cu implicarea consistentă a Bibliotecii Județene Bihor și a IREX România, a asigurat întregul management al evenimentului, precum și componenta de instruire pentru conducerile locale ale Filialelor.

Cafeneaua profesională de la Bihor a adus împreună bibliotecari din Nord-Vestul țării, care au avut ocazia să interacționeze și să se familiarizeze cu acțiunile pe care Asociația și le propune, la nivel de Filiale.

Pe durata atelierelor de lucru și a sesiunii de instruire, participanții au dezbătut probleme de management la

Participanții la Training – la finalul sesiunii

nivel teritorial, au trecut în revistă regulamentele de funcționare ale structurilor regionale ale ANBPR și au schițat împreună cu colegii lor planuri de acțiune pentru Filialele de proveniență.

Energizați de moderatorii și entuziaști – bibliotecarii au făcut, la rândul lor, propuneri de activități și au avut intervenții în program. Reprezentanții bibliotecilor participante au luat în discuție documentele și procedurile de lucru ale Asociației și au identificat principalele dificultăți cu care se confruntă Filialele, din punct de vedere organizatoric.

Scopul acestei întâlniri a fost, printre altele, acela de a determina o implementare unitară și consecventă a procedurilor interne ale ANBPR la nivel zonal.

Într-o atmosferă de studiu, dar și de socializare, liderii Filialelor ANBPR au experimentat lucrul în echipă și s-au pus de acord asupra priorităților strategice ale Asociației.

Atmosferă de studiu, dar și de întâlnire colegială

Ioana Crihană

Publicație trimestrială editată de
**Asociația Națională a Bibliotecarilor și
Bibliotecilor Publice din România**

Președinte: Doina Popa

Dr. Liviu-Julian Dediu – Redactor-șef
lidediu@gmail.com

Constantin Bostan – Redactor-șef adjunct
bostan_bib_gtk@yahoo.com

Silvia Nestorescu – Secretar de redacție
silvia_nestorescu@yahoo.co.uk

Colectivul de redacție

Ioana Crihană ioanacrihana@yahoo.com

Sorin Burlacu sorinburlacubz@yahoo.com

Monica Avram monavram@yahoo.com

Ștefan Pleșoianu stefanradian@yahoo.com

Claudia Popescu pclaudia@gmail.com

Geta Eftimie gettimie@bvau.ro

Delia Simcelescu – Corector bib@aman.ro

Ileana Rădulescu – Corector bib@aman.ro

George Perșa – Grafician

Editor: ANBPR

Str. Dr. Staicovici D. Nicolae, nr. 15, et. 2,

050556, București, Sector 5, România

Tel./Fax: +4021 411 0277

Email: anbr_ro@yahoo.com

Sit-ul ANBPR:

www.anbpr.org.ro

ISSN: 2067-4449